

CLEPSIDRA

Prefață de Ion Popescu-Brădiceni
Postfețe de Lazăr Popescu
și Laurent Lesage

Prefață (Ion Popescu Brădiceni).....	5
A doua oară.....	7
Arta Întrebărilor sau Penibilul Infatuat.....	10
Așteptându-l pe Godot	13
Bucla.....	16
Bucuria jocului	24
Ca-n țările civilizate	27
Castrol	31
Cărăușul.....	36
Clarificare tardivă	38
Clepsidra.....	40
Der grosse weiss.....	44
Derizoriul ca Datum	53
Destabilizarea ladului	64
Deșteptarea.....	72
Doctorul.....	75
Fraierul	79
Giamparalele	82
Ignoranții.....	85
Insula Thassoy-ilor	88
Investiți în leu	92
Lacrima de crocodil.....	96

Le don du messenger.....	100
Legătura.....	102
Les-Empressés.....	104
Libertatea Deșertului.....	111
Madame de Pompoirdot.....	114
Maneaua (din Post) a Neamului (Prost).....	120
Moralitatea cămătarilor.....	125
Muțânia Pământului.....	131
Navigatorul.....	137
Nivelul bursier.....	140
Nu sunați.....	145
Nunta Anului.....	146
Oglinda Crăpată.....	149
Omul muncii.....	153
Orbul găinilor.....	156
Oul de Prepeliță.....	159
Poarta.....	162
Paste... fierbînd.....	166
Phoenix.....	168
Ploaia artificială.....	174
Povețe.....	178
Premiul Koitzer.....	182
Prislop.....	188
Răsplata.....	190
Revelație.....	196

Scara 1	199
Scara 2	201
Scara 3	203
Secretul armei secrete	205
Sperietura.....	209
Stand up comedy.....	211
Strechea	215
Tanka	218
Teatru prăbușit.....	222
Teoria fluturelui	226
Trecutul concentric	229
„Un cinzeci de...”	235
Un leitmotiv	238
Vice – versa(ce)....	240
Virgilius.....	242
Vreau UN Pîine!	247
Zero absolut	249
Zidul.....	253
Postfață (Lazăr Popescu).....	257
Postface (Laurent Lesage)	259

Oamenii de știință, pe care unii îi numesc „cercetători”, ne spun multe.

Am fost blagosloviți, de când cu pandemia, cu o pleiadă nesfârșită a acestei categorii care, probabil citind Emil Cioran – vreau să zic „numele autorului” – a ajuns să știe „totul despre nimic”. Adică ne etalează nimicuri mînați, cu siguranță, de resorturi evidente pentru noi dar pe care ei, subtili nevoie mare, le consideră escamotate cu multă artă!

Prin clasa a V-a am aflat că proverbele vin din negura timpurilor, fiind anonime și create de geniul popular după o îndelungă experiență și observație.

Acum, ceva mai mărișor, îmi dau seama că negura timpurilor trebuie să fi fost „neagră ca pana corbului” – și foarte penetrantă – încît a întunecat mintea poporului, atacîndu-l cromozomial. (vreau să mă disociez de orice interpretare tendențioasă a cuvîntului „negru”...)

Altfel nu-mi explic frenezia care a cuprins vîna antică de am creat – și interiorizat (comporta)mental – astfel de exemple:

„Mai rău să nu fie”.

„E rău cu rău, dar mai rău e fără rău” .

„Un rău nu vine niciodată singur” .

„La rău să răspunzi cu binele” .

„Cine dă cu piatra-n tine, tu să dai în el cu pîne”.

Îmi vine în cap o posibilă explicație – în timp, unuia mai „jmecher” i-a venit ideea că mai ușor stăpînești masele amorfe dacă le inoculezi astfel

de tîmpenii care să rupă orice urmă de revoltă. Ca și cum ar fi un blestem care trebuie purtat din tată-n fiu. Imposibil de scuturat.

Nu-i vorbă, și poporul a fost bucuros să primească așa ceva – lucrul i-a motivat lașitatea și lipsa de acțiune, lăsîndu-l să doarmă „somnul națiunii”...

Ca atare, toți au fost mulțumiți de rezolvarea făcută în coadă de pește, ducînd imuabilul către condiția de datum existențial.

Așezați la masă, opresorul și oprimatul joacă un șah etern...

Asta îmi amintește o scenă memorabilă din filmul „Cei șapte samurai” al titanului Akira Kurosawa, în care Toshiro Mifune încerca să-i disciplineze pe acei țărani înapoiți, care probabil nu ieșiseră niciodată din satul acela dintre munți. Și ei își acceptau soarta fără crîcnire. Povestea se întîmpla acum vreo două sute de ani.

Punîndu-i în linie, Toshiro Mifune le dăduse un par în mînă, ca suliță. Cîțiva dintre ei veniseră însă cu niște lănci de samurai, găsite prin pod.

– „De unde ai asta?”, întrebuse instructorul, mirat.

Țăranul îl privea tîmp, nerăspunzînd. (E ticăloasă tăcerea asta a prostului! Bine ascuns în umbra ei el, prostul adică, își poate vedea interesul, schimbîndu-se după cum bate vîntul, ca să-i fie lui bine...)

– „Crește în curtea ta?”, insistase Mifune, fără a primi vreun răspuns.

Cînd urmărești filmul și vezi scena, te cutremuri, înțelegînd ce vrea să spună. Dar înțelegi asta – și multe altele! – dacă vezi filmul de vreo cinci ori!... Altfel, mesajul rămîne închis de ceea ce urmează.

...O doamnă cu doi copii după ea intră în hotelul cu pretenții. „Generalul” de la intrare îi deschide ușa. Femeia, cu o gură teribilă, îi ceartă răstit pe copii, nepăsându-i că este într-un hotel de clasă.

– „Doamnă”, i se adresează „Generalul” plin de respect, „copiii sînt gemeni?”

– „Ești orb sau idiot?”, îi răspunde, răstit, doamna. „Nu vezi că unul are șapte ani iar celălalt nouă ani?”

„Generalul”, care văzuse destule în viața lui, îi răspunde pe același ton plin de respect:

– „Vă asigur, doamnă, că nu sînt nici orb, nici idiot. Însă mă întreb: oare cine o fi încercat și a doua oară?”

După cîte „repetituri” am avut la alegeri prezidențiale, stăm și noi, privind ca prostul din film, întrebîndu-ne: „Oare cine o fi încercat și a doua oară?”

Doar că noi sîntem în 2021, nu pe la 1700. De bine, de rău (?) s-a inventat televizorul. Mai rămîne să vedem ceea ce trebuie. Rumegînd ceea ce am văzut, vom crea un viitor minunat. Cîteva sute de ani trec mai repede ca visele vopsite abundent în roz!..E la îndemîină să înghiți orice, pe nemestecate. Mai bine mațe sparte decît bucate stricate ...

Numai el, poporul român, nu-și pune întrebarea....

Fiiind matinal, deschizi radioul. (E pustiu, dimineața; lumea pare în letargie. Nehotărîtă, trage să moară. O tot lungește!)

Afli despre Jocurile Olimpice și despre baronul de „Cubertan”!... Parcă se pronunța altfel cînd erai în primele clase de liceu...Pînă să elucidezi dilema, altă lovitură (și abia te-ai trezit, n-ai spart nimic; nici n-ai trecut pe roșu) – auzi o voce feminină, care se maimuțărește, făcînd pe interesanta. Zilnic. Are rubrică. Așa cred femeile că trebuie să vorbească. Mai ales cu țîncii de cinci ani care învață chineza!... Și afli atîtea din gura micuțului care, din respect, răspunde mereu cu „Da”...

– „E grea chineza?”

– „Da”.

– „Tu știi să vorbești chineza?”

– „Da”.

– „Cînd o să știi să scrii, mă înveți și pe mine?”

– „Da”.

Arta asta, de a pune întrebări cu răspuns „Da”, mă năucește. E drept că nu e ușor. Ea a învățat în 20 de ani. Străduindu-se. Îmi dau seama că mie mi-a sărit vremea. Altă meserie ratată... Trebuia să învăț din vreme!...

Emisiunea de la t.v. se vrea un succes. În studio, un ministru al culturii, pus în funcție pentru cunoștințele sale (că dacă n-ai, degeaba). Nu-i știu numele dar am auzit că nici el nu-l știe. Însă ține minte că a fost ministru. Spune asta oricui. Nimeni nu-și amintește, deci el spune tuturor.

Zîmbește. Nu-și controlează psihicul. (Nu e mult de controlat).

Zîmbește pentru că ne oferă bomba – a venit cu „ambasadoarea culturii române peste mări și țări”.

We know
books

E o zgîtie de vreo 30 de ani, cu voce de fetiță în ciclul secundar (la început!) și cu nume de fard. Poate Rimel. Nu mai știu. Zilnic e dată la postul de radio cu acoperire națională. Probabil că i-a convins pe (semi)doctții de acolo cu ceva... Eu bănuiesc, fără a avea certitudini: „cu vocea și talentul ei”. Păi ce ce să fie altceva? Trăiește o dramă. „N-ai știut să fii bărbat” sună, plîngăcios, versurile! N-a avut noroc. În bucătăria mea, tristețea răspîndită de vocea ei preadolescentină, îmi serbezește laptele.

Aprind candela și tămîiez prin casă. Ministrul este lubric; la nivel cerebral, evident.

Privește în jur – superior, infatuat, omniscient, îngăduitor, găunos.

Domnul Alex Ștefănescu are un zîmbet multiplu. Ascultă platitudinile zgîtiei care, odată pornită, nu poate fi oprită ușor. La Coșbuc era cu „bătrîni” – greu de urnit. Parc-ar fi un film cu Mel Gibson – „Greu de urnit 1” – cînd aud asta, mulți se îndreaptă către primărie, crezînd că merg la urne!...

Și ei sînt triști – gata cu mălaiul, uleiul și zahărul. „Cine nu-i gata, îl iau cu... găleata”.

„Și cum ne dădeau odată cu găleata!...”, murmură ei, obidiți.

Zgîtia produce ineptii „fără număr”. Ministrul e, de acum, lubric total. „Vedeți, am soluția”, pare să spună, privind în jur.

Pe teletextul din ochii domnului Ștefănescu, văd scris: „Cine dracu’ m-o fi pus să vin? Că doar trebuia să-mi dau seama – am visat urît. Se făcea așa: eram la universitate, corectînd o lucrare de doctorat a unuia; plină de greșeli de ortografie. M-am trezit scaldat în sudori reci.

Am reușit să adorm cu greu.

M-am trezit scăldat în sudori fierbinți – îi dădusem doctoratul!

„Îmi vedeam mâna cum semnează ...”

Se foiește inconfortabil, abia zărit.

În cap, puzderie de gânduri:

1. să fugă;
2. să urce pe tavan;
3. să intre sub masă;

Oftează cu năduf; realizează imposibilitatea acestor acțiuni. Nici una nu-i stă la îndemână.

Au grad prea mare de dificultate. Gen Tsukahara, la gimnastică...

4. „Să le dau replica!” se gândește, bucuros că a găsit rezolvarea.

„Dar cum să fie? Dură? Sarcastică? Zeflemitoare?”

Până să aleagă din noianul de gânduri, momentul a trecut. Oftează iar, resemnat.

A fost învins de sistem...

Își jură, făcînd semnul crucii cu limba-n cerul gurii, ca atunci cînd Satana e pe-aproape, că nu mai participă la astfel de șezători...

Zgîtia „entamează” un subiect nou.

Îl termină în coadă de pește. Ministrului nu-i pasă. Își ia „ambasadoarea” și dispare princiar, transportat, eteric; parcă în transă. Vor merge undeva, unde să se simtă bine și cu mai puțini prin preajmă.

Nu ca ăia din studio, de nu spuneau mare lucru! ...

„Probabil vor merge la o cafea”, îmi zic. Amintirea mi se înțețosează.

Cam la fel ca mîntea tulbure a unui ministru ajuns, conjunctural, în lumina reflectoarelor.

Ca să se vadă mai bine!...

Cu ochii holbați la un „tătar” mascat și cu gura căscată ca la poarta nouă, „popoul” român a umplut camera, balconul și cada băii cu făină, zahăr și ulei.

Cărucioarele din super-market zac triste, cu osiile rupte, ca tancurile din Kuwait; ca automobilele din cimitirele de profil; ele care, odinioară, ușurau „contactele”!...

Sînt învinse, iremediabil, de propria lor inutilitate.

Baricadați în locuințe, năuci, cetățenii așteaptă. Godot nu mai vine. Dar ei n-au de unde ști asta. Între timp, gărgărițele invadează făina iar uleiul se rîncezește.

În frigidere, mîncarea se alterează; e aruncată la gunoi – arată astfel nivelul de bunăstare. Gospodina mestecă proverbul:

„De necazul satului
Tai pulpa bărbatului”
(Și aruncă pulpa la gunoi.)

Nelăsîndu-se mai prejos, bărbatul îi face în ciudă. (Avem folclor, slavă Domnului!...)

„Beau cît pot și beau avid
Numa-n ciudă la covid”
(Și mai rade o vodkă.)

Divorțurile au explodat – covidul e oglinda în care cuplurile fericite își văd existența găunoasă!...

LIBRIS We know books
Forțați să stea acasă, își pierd amănții sau amantele (după caz) și, în disperare de cauză, își găsesc refugiul la cei cu girofar. (Ăștia n-au restricții; de nici un fel. Ca-n „Ferma animalelor”...)

Avocații nu-și văd capul de treburi. Nu rezistă presiunii! Se aruncă de la etaj, își pun lațul de gît sau gîtul pe calea ferată. Frenezia trenurilor deraiate atinge paroxismul. Se propune blocarea circulației feroviare. Pentru mai multă siguranță, se topesc roțile de tren.

Coșciugarii trag la rindea zi și noapte. Curg apele pe ei; abia onorează cererea. Iau ființă cursuri de scurtă durată pentru a pregăti coșciugari cu înaltă calificare. Groparii au sapa lipită de palme. Sînt așa de încinși de la săpat, încît li se atașează brânșamente; căldura este dirijată spre blocurile din București, înghețate bocnă, unde cetățenii, acum fericiți, dorm cu ferestrele vraște în toiul iernii, transpirați ca niște cosași, vara.

Extratereștrii, plecați să colonizeze Pămîntul, fac drumul înapoi.

Înaltul Conducător anunță prin martie (!): „Covidul va fi învins deplin și definitiv, la orașe și sate”. „Știe, el, mă, știe, crezi tu că nu știe!...” (Martie a trecut, hăt-bine...)

Nu se face nimic deosebit, dar lumea exultă. (Sîntem în 2021, aprilie 26.)

Vaccinați, oamenii poartă mască. S-au obișnuit așa. Poartă chiar două sau trei, simultan. Conceptul de „mască” le e adînc scrijelit pe creier...

E tot mai greu să găsești o mască, dacă n-ai moștenit una de la o rudă decedată. N-ai noroc... Puținele măști care se mai găsesc au valoarea unui Rembrandt. Se decretează interzicerea măștii.

„Covidul e mort!”

Populimea nu înțelege – încăpățînată, o ține tot așa. Trupele speciale brăzdează orașele iar megafoanele urlă: „Cine poartă mască va fi împușcat pe loc”.

Apar atelierele clandestine de confecționat măști; ilegalitatea luptă contra statului. Cu masca pe față, pentru a împiedica recunoașterea (!!!), protestatarii atacă forțele speciale.

„Vrem dreptul nostru strămoșesc de a purta mască!”, strigă ei.
„Vrem libertate!” (Sînt secerăți fără milă; cad ca spicele.)

Cadavrele devin o problemă, grabnic rezolvată. Știința ia un avînt de speriat. O idee salvatoare – cadavrele sînt stivuite iar apoi niște mini-bombe nucleare sînt detonate controlat deasupra lor.

Totul devine praf.

Vîntul face restul.

Posturile de televiziune se grăbesc să dea cea mai recentă știre, care face urgent înconjurul planetei – un doctor în filologie a reușit să scrie

„A-na a-re me-re” cu doar trei greșeli de ortografie!

(Scrisă cîndva, noiembrie-decembrie 2020, pe vremea lui Neluțu Tătaru, în „ministria” lui trecătoare...)

Un lucru e clar – a pierdut războiul!

Auzind vestea asta, în contradicție cu veștile venite de pe front, Vladi urcă pe Transfăgărășan, cu destinația Siberia. Vrea să fie primul acolo înainte de a fi condamnat în contumacie. De-al dracului ce e! Furînd startul! Furînd victoria!

Ascultînd prohodul care i se cîntă de mai bine de trei săptămîni, plînge între tampoanele dintre vagoane, făcînd sinuzită de la vîntul rece al taigalei.

Mare noroc pe el! N-a atacat România!

Văzînd puzderia de generali, și-a dat seama că va pierde lamentabil. Cum am pierde noi un război luptînd *doar* cu bucătarii chinezi, aplicîndu-ne lovitura de polonic în moalele capului, după ce frunțași ai *armeții* le-ar fi vîndut, la preț de fier vechi, tehnica noastră de luptă second-hand împotriva corupției de tip nou dar cumpărată peste prețul pieței!

Își mușcă degetele de ciudă și mai trage o dușcă din sticla de vodcă, pentru a-și reveni în simțiri. Vine doar aer – o golise de mult timp! O aruncă mînios. Sticla prinde o traiectorie ciudată, punînd la pămînt un întreg cartier din centrul Kievului.

(Să te ferească BOJE MOI de mînia sticlei de vodcă nereciclată și aruncată aiurea de mîna rusului necruțător, devenit și el mînios cînd o vede